

[Aksel Larsen.]

en stigning i eksporten til andre lande, dels en stigning i den oversøiske eksport og dels i eksporten til Østeuropa, her dog langt fra så stor en stigning, som ønskeligt kunne være.

Hvad importtallene angår, skal jeg for anskueligheds skyld operere med procenter. Det viser sig, at mens vi i 1951 importerede råvarer i et omfang, som udgjorde 26 pct. af vor samlede import, var råvarernes andel af importen i 1953 faldet til 23 pct. Halvfabrikata importerede vi i 1951 i et omfang af 40 pct. af hele vor import; tallet var i 1953 faldet til 37 pct. Medens færdigvareimporten i 1951 udgjorde 34 pct. af vor samlede import, steg den i 1953 til 40 pct. af vor samlede import.

Jeg tror ikke, dette er nogen ubetinget heldig udvikling. Jeg hører ikke til dem, der skriger op, såsnart der er tale om, at man kan købe billigt i udlandet, og råber, at nu må vi ubetinget have værn mod dumping, men jeg finder alligevel den udvikling betænkelig, også fordi jeg ved, den er en frugt af denne overhåndtagende liberalisering, hvor man giver frit lejde for alle mulige varer her til Danmark i stedet for at foretage en vis fornuftig regulering, så vi importerer varerne i det omfang, det er rimeligt at importere dem, og sørger for, at importen sker fra de lande, hvorfra vi er interesserede i at importere, lande, der kan give os de bedste tilbud og samtidig på rimelige vilkår vil købe vore varer. Jeg tror, en sådan regulering er den eneste måde, hvorpå vi kan få rettet skævheden i handelsforholdet til forskellige lande, og det kan aldeles ikke klares, ved at man ophæver vareforsyningsloven og erstatter den med et valutakontor.

Det forekommer mig iøvrigt en lille smule besynderligt, at det ærede medlem hr. Weikop har mod til at slynge denne formodentlig ikke synderlig gennemtænkte tanke ud. Jeg husker, at da man i sin tid fra venstre og konservativ side kom i så stor ophidselse over valutacentralen, formåede den daværende socialdemokratiske regering effektivt at forsvare valutacentralen ved at sige, at det var egentlig en opfindelse af Madsen-Mygdal, det var ham, der var kommet med ideen. Nu kommer det ærede medlem hr. Weikop på de konservatives vegne med ideen om et valutakontor. Jeg

er bange for, at han engang vil komme til at fortryde, at han har fremsat den idé, men det må han naturligvis selv om. Jeg ved imidlertid, at et valutakontor vil ikke kunne løse de opgaver, der bør løses i forbindelse med Danmarks vareforsyning og Danmarks hele udenrigshandel, og jeg vil tilføje, at jeg er noget forbavset over, at det ærede medlem hr. Weikop foregiver at mene dette, når han samtidig er tilhænger af, at den danske stat skal gennemføre direktiverne eller ønskerne fra Paris om liberalisering af vor import vestfra, og når han samtidig er tilhænger af, at Danmark skal rette sig efter ordrerne fra den anden side af Atlanterhavet om, hvilke varer vi må eksportere eller ikke eksportere imod øst.

Med dette spørgsmål om østhandelen er vi inde ved den anden væsentlige side af det problem, der hedder Danmarks udenrigshandel. Det er stadigvæk sådan, at man fra regeringens og fra folketingsflertallets side mener sig forpligtet og berettiget til at bremse Danmarks samhandel med Østeuropa i overensstemmelse med, hvad der foreskrives i en lov vedtaget af den lovgivende forsamling i Amerikas Forenede Stater. Vi synes, det er ganske urimeligt at regulere Danmarks udenrigshandel i henhold til love vedtaget af fremmede magter, og jeg synes, det er så meget mere urimeligt, som det så åbenbart er til skade for Danmark.

Der er sket nogen udvidelse af Danmarks handel med Østeuropa, men jeg er bange for, at det langt fra er i takt med de muligheder, der foreligger, og det er også langt fra i takt med de muligheder, som andre såkaldte vesteuropæiske lande udnytter, tilsyneladende efterhånden uden nogen synderlig hensyntagen til den Battlelov, den danske regering sætter sig til så trofast at våge over bliver overholdt af Danmark.

Jeg skal ikke komme med et righoldigt materiale om dette, selvom jeg kunne, men skal nøjes med med formandens tilladelse kort at citere fra et telegram, der er aftrykt i Aftenberlingen i dag. Dette telegram, som Aftenberlingen har fra Ritzaus Bureau, siger bl. a. følgende:

„De engelske forretningsfolk, der for tiden opholder sig i Moskva, har sluttet kontrakter om levering af industrivarer til Sovjetunionen til en værdi af 193 mill.